

**Píseň: S56 – Modlitba Tomáše Moora + modlitba; Oddíl
k výkladu: Zj 8 (+ 9, 20)**

Milí,

na posledním setkání jsme se věnovali druhé části Zj 7. V té byl doplněn veliký zástup spasených židů nepočitatelným zástupem ze *všech* ras, jazyků, národů. Boží spása je tedy zcela neomezena hranicemi tohoto světa.

Tito zachránění se pak přidali k trvalé *bohoslužbě* v Božím království. Poté, co Bohu *děkovali* a *práli mu spásu*. Ačkoli ani je před smrtí nezachránil. Ale zachránil je *ze* smrti. Protože už v tomto světě „mu sloužili dnem i nocí,“ tak stejně i v nebesích. U pramenů vod života.

Sedmá pečeť

Nevíme, co jí je. Jediné, co se po jejím rozlomení „stane,“ je totiž *ticho*. Veliké mlčení. Tedy zmlknutí i oněch „věčných bohoslužeb“ z předchozího oddílu. A také jako tíživé „ticho před bouří“ – protože po něm jsou andělům rozděny polnice. Tedy velmi hlučné nástroje svolávající k bitvě – tedy k zápasu na život a na smrt. Dnešní obrazností by jim byly dány sirény. Tak *tíživé* je toto ticho – a o to větší bouře po něm.

Polnice

Po sedmi pečetích nastupuje sedm polnic. Po nich pak sedm nádob. Nejde však o „chronologické“ dění – tj. co se postupně děje. Jde o různé pohledy, zvěsti *téhož*. Asi jako Gn 1+2. Nebo čtyři podání evangelia.

Pečetě se soustředily na lidské dějiny – vzájemné válčení, vraždění, nevraživost, falešné mesiáše, dobývání, útlak atd. Polnice se soustředí na lidské jednání vůči přírodnímu, „mimolidskému“ světu. Opět tedy na lidské hrůzné jednání vůči *nevinnému* Božímu stvoření.

Sedm nádob se pak bude týkat „neživého“ mimolidského světa. Protože lidský hřích zkřivuje, poškozuje, proklíná *celý svět* (závěr Gn 3!) – ve smyslu vesmíru.

To nakonec vytrvale připomíná také shrnutí tohoto popisu – pro polnice Zj 9, 20. Pro nádoby Zj 16, 9. A stejně pro pečeti ve Zj 7, 3 a Zj 6, 9-11. Tedy stejně jako už „starozákonní“ texty: Bůh dopouští důsledky našich i špatných a zlých rozhodnutí pro *naše obrácení*. Pro naši záchranu. Tak trochu: „Když to totiž nepůjde po dobrém, tak to půjde po zlém.“

Základní zvěstí tak je lidská modloslužba, tvrdošíjnost ve hříchu, pýše, sebestřednosti. Protože z těch je všechno vyobrazené zlo – které ale mnozí dodnes připisují Bohu. V obraznosti Zj v rozlamování pečeti, troubení na polnice a vylévání nádob.

V současnosti je pak tato základní zvěst „polnic“ očividná a nevýratná. Ale pro starověkého člověka bez plastů, ropy, továren...?

Ale starověký člověk přece také dobře znal a mnohokrát zažil, jak snadno je zásadně narušeno „životní prostředí.“ Dokonce mnohem samozřejměji vnímal *svůj vliv* na své prostředí – protože se ho spasená louka nebo špatné místo pro postavení domu týkaly *velmi brzy*. A naprosto existenciálně. O to silněji, když přicházely výbuchy sopek, hlad, sucho, kobylinky, tma... kterým je tak snadné vyhnout prostě *jiným místem pro život*! Tím nápadněji pak, když „jen“ prošla válka.

Týdenní schéma

Všimněme si také, že vždy sedmá „věc“ je jakoby odložena, odsunuta. Dějinám Božího pohledu na svět se věnovalo *šest* pečeti – jako dnů pracovního týdne (např. Ex 20, 9). Sedmá byla odložena až na později. Vlastně až na konec Zj – do eschatologie. Jako jsme si, bohužel, odsunuli už závěr prvního biblického příběhu do Gn 2.

A provázanost s prvními příběhy pokračuje: Člověk je stvořen k Božímu obrazu. S jednoznačným úkolem. A jak pečeti, tak i polnice jednoznačně zvěstují: Ale člověk se rozhoduje *nebýt*

Božím obrazem. Raději vždy znovu usiluje, aby se vše přizpůsobilo jemu. Jednotlivě i vlastní skupině. Jak velmi moderní a aktuální!

A z *toho* plynou všechny ty katastrofy, hrůzy, zlo, devastace. Nenávist, padlost, hněv, zabíjení a další.

Modlitby svatých

Boží nadvládu nad vším lidským ale zdůrazňuje také oddílek *před* polnicemi. Do ticha mlčení i nebes totiž „vstupují“ *modlitby svatých*. Také o to nápadněji, že do „ticha“ a „mlčení“ nebes. Tyto modlitby pak text explicitně označuje za *stoupající* až do nebe. Až k trůnu. Tedy *jsou* slyšeny (srv. Zj 6, 9-11!). I kdyby jejich vyslovovatelé byli vraždění, pronásledováni, mučeni. Přesto (nebo *proto?*) jsou dokonce položeny přímo před Boha na oltář. A poté, co k němu vystoupají jako vůně, jsou „vylity“ zpět na zem. Spolu s ohněm z Božího nebeského oltáře. A s nimi burácení, hromy, blesky...

Tak je zcela mylný dojem, že „modlitby mají velikou moc.“ Že samy o sobě mohou něco změnit. Dokonce jakoby „strašlivě“ – až zemětřesení! I zde je tradičně biblicky zdůrazněn *opak*: Samy o sobě jsou jen voňavým dýmem – asi jako při chrámových obětech.

Ale *Božím zásahem* se může změnit cokoli – srv. opět už Gn 1+2. A Bůh se *dává* pohnout lidskými modlitbami – i to opakuje Bible pořád. Vždyť modlitba je rozhovorem s Bohem. *Ne* magickým obřadem sloužícím k *ohnutí*, podřízení si božských sil sobě. To by byl jen pořád dokola ten samý problém, který i Zj opakuje: Odmítání bytí Božím obrazem – místo toho ohýbání ostatního k obrazu svému.

První čtyři polnice

A také proto, že už by posluchačovi mělo být vše spíše jasné, „jedou“ polnice mnohem svižněji, rychleji než pečetě. Vždyť říkají velmi podobné – protože člověk se chová stále stejně. Tak i Bůh na stejné lidské jednání odpovídá *stejně*. A prostý pohled na přírodní svět je také mnohem jasnější než pohled na mezilidské působení. Protože v popisu přírodního, mimolidského světa nejsme

automaticky ve střetu zájmů. V popisu lidského jednání jsme nevyhnutelně.

Tak už starověký člověk zřetelně viděl devastaci mimolidského světa lidským působením – nakonec stačilo, aby se prohnala válka. Nebo jen banda zlodějů a banditů.

Ale i zde, i pro moderního člověka, překvapivě: *Vždy* je zničena, zdevastována jen *část*. A to část *menšinová*. Člověk ani dnes *nedisponuje* schopností zbavit života byť zemský povrch. Natožpak zničit „svět.“ Natožpak zbavit být tuto planetu schopnosti „umožňovat“ život. Tak mocný je Bůh a dobré jeho *ostatní* stvoření (Gn 1)!

Vždyť už jen „přírodní“ vymírání druhů byla mnohem ničivější. Trvala i tisíce let. A život přesto pokračuje dál. Z *Boží vůle a milosti*!

Které člověk prostě *nemůže* překonat, ohnout, podříditi si.

První polnice

Nejprve to „schytává“ země. Velmi zásadní termín pro SZ – ale i pro nás. I dnes je „vlastnění půdy“ zásadní změnou životní situace. A právě ta je prokleta tak zásadně v závěru Gn 3 – lidským jednáním.

To první, co tedy člověk ničí svým bezbožným, protibožským chováním je právě to *nejnezbytnější* pro život: Zemi. Vztahy. A zde – v řečtině: *Zelená* – řecky chloros – tráva. Což je také barva posledního jezdce z prvních pečeti! A jde také o identifikaci toho základního, co Bůh dal pro pokračování života – Gn 1, 29-31 + Gn 3, 17-19.

Tak je zásadně narušena nejen země, ale také *producenti kyslíku*. Bez něhož umíráme během *minut*. A také to, co brání erozi – tak kolotoči devastace země. Která beztak činí jen *menšinu* zemského povrchu. A ani ta není zdaleka obyvatelná *celá* – tak *vzácná* je hlína/prach země, hebr. adama! Rozměr „eroze“ nám připomene později také pátá polnice.

Avšak není to „jen“ oheň, co takto devastuje zemi. Je to také krev – krev z nebes. Tedy krev Beránkova. V níž byly před tím

vyprány šaty jeho věrných do bělosti. Tedy z nebes padá také krev těch *již spasených*. K soudu nad světem – jak o to žádali ve Zj 6.

Opět převelice logicky: Když proléváním krve povraždíme *tyto* lidi – laskavé, obětavé, milující, věrné, oddané hlásající vzájemnost, pomoc, opuštění, lásku – co nám asi tak může zbýt? *Kdo* nám může zbýt? Tak takovým hříchem „krvácí“ celý lidský svět. I přírodní. Nakonec je asi tak nevinný, jako tito pronásledovaní a vraždění lidé.

Druhá polnice

Opět zcela logicky se po zemi týká vody. I zde obrazem srozumitelným – sopečným. Jak dobře známé „biblickému“ světu např. v sopce Thera r. 60 a Vesuvu r. 79 po Kr.

Opět také nejde o *kompletní* anihilaci – ale zásadnost úderu zůstává. I vody patří do Božího stvoření. Ale nyní se stávají zdrojem *smrti*, místo zdrojem života. Stejně jako v Exodu.

Zvláštní je však zmínka o třetině lodí. Už proto, že starověké lodě *nepluly* po otevřeném moři – vždy při pobřeží. Jinak bylo riziko potopení skoro 100% - srv. závěr Sk! Snad jde o jakoby „záchranné“ lodě, o kterých věříme, že nám umožní se zachránit ze zničené *země*?

I zde pak trvá důraz na krev – krev prolitou. Tak *vážně* bere Bůh prolévání krve svých věrných. Tak *mohutně* poškozují celý svět pronásledování až zabíjení laskavých, nevinných, milujících, užitečných, pracovitých, statečných a věrných lidí.

Třetí polnice

Po „slaných“ vodách se týká „sladké“, pitné vody. Zde základním obrazem „meteoru.“ Který je *nazván* Pelyněk (ř.: Absinthos). Který je však jedovatý až při velkém nebo dlouhodobém užívání. Ale zároveň je tak strašně hořký, že je až nepoživatelný.

Důležitost pitné vody – i její poškozování člověkem – je snad zřejmá.

Čtvrtá polnice

Ani nebeská klenba není vyňata z důsledků lidského hříchu. Z lidské svévole a odmítání být Božím obrazem. Opět to bylo starověkému člověku jasnější než dnes, kdy je to nevyvratitelně dokázáno – už jen obrovským množstvím odpadu na oběžných drahách Země.

I tato polnice nápadně připomíná (a má!) egyptské rány v Ex. A opět nejde hlavně o destrukci a zničení – jde o *zásadní poškození*. Zde velmi působivě a depresivně. Protože nejenom, že o třetinu je ztemněn *den*, ale také *noc*!

Mezihra

Poté opět nastupuje „mezihra,“ jako už s pečeti. Nyní je to orel – lidmi vnímaný jako „vznešený“ pták – který shrnuje předchozí polnice. Skrze děsivá slova: A ty další tři polnice budou *ještě mnohem horší*! Běda *obyvatelům země*, až i tyto zaznějí. Tedy žádné „dobře to dopadne“ – ale pravý opak.

Tedy explicitně jde o lidské jednání, které poškozuje a ničí v první a poslední řadě *člověka samého*!

Jak protibožské už to přeci je...

Závěr

Současným čtenářům opět připadá i tato část Zj velmi fantaskní, podivná, nesrozumitelná. Ale pro starověkého člověka jde o *standardní* obraznost. Např. když Julius Caesar překročil Rubikon, prý se zbarvil do ruda. Podobně znamení „padajících hvězd.“ Nebo vidění krvavých dešťů a vod – stejně např. sny Karla Gustava Junga v letech 1913-1914 o „moři krve“ přes Evropu.

Bůh *vždy* varuje člověka *dopředu* před strašlivým zlem, které *si sami působíme* – srv. už SZ proroky! Stejně také Kristus. Také proto máme dobře znát *nejprve* SZ!

Protože *tak přístupné* je Boží slovo milosti, soudu i varování.

Píseň: S36 – Dál, dál tou vodou + modlitba Páně
Rozhovor